

ma alegre i ràpida, el portaren al capdavant de la segona plana.

Al començament de la tercera, de nou vinguèren els fatics. I donant un cop d'ull a lo que havia escrit, se feu retret d'haver apretat massa les ratlles, malgrat lo molt espaiades que estaven.

Cercà quelques reflexions suplementaries sobre el tema de la gelosia.

«I és que, creu; la idea de que tú poguessis estimar a un altre home, m'afolla talment».

Per dissort, el cambrer al preguntar-li si estava servit de l'aigua gelada, li feu perdre el fil del discurs.

Deixà la ploma i es posà a mirar la mar. Mes la mar té altra cosa a fer que proporcionar idees a la gent que escriuen lletres. Massa feina que té amb les seves hores rigoroses de fluix i reflux.

—Amb tot, pensà l'Adolf, no tinc res que fer fins a les cinc. Me quedaré aquí i de tant en tant, sense adonar-me'n, aniré afegint una petita frase, i així acabaré per omplir les meves quatre pàgines.

Amb això En Carles Tony aparagué a l'entrada del Casino amb sa magnífica gorra d'automovilista, que es posava per a jugar al billar.

L'Adolf i Carles cada dia feien la seva partida. Cada u d'ells pensava que era més fort que l'altre. Aquesta rivalitat els apassionava més que l'altre billar, que no els il·lusionava gens.

Adolf al veure arribar al seu company de platja, sentí amargament no haver acabat la lletra. Tony s'assegué a la taula.

—Escriviu?

—Sí, digué l'Adolf. Mes, tinc temps. El correu no surt fins a les cinc.

—Acabeu la lletra i jugarem al billar.

Efectivament, valia més acabar la lletra per estar lliure de tota preocupació durant la partida.

L'Adolf, desesperadament, s'inclinà damunt del paper com un minyó aplicat. Mes no trobava res més. No més pensava amb la partida del dia abans en que havia vençut a Tony per dotze tantos. Avui el guanyaria de vint... Com que encara no havia escrit una paraula, Tony es cregué autoritzat per a parlar.

Heu vist quin accident aquest matí a la costa, prop de Sourdeval? Aquella barca d'excursionistes que ha naufragat... Un jove de vint-i-dós anys que no saben on és?

—No, digué l'Adolf; no'n sabia res.

I es posà a escriure amb delectança:

«Figura't la meua petita, que tota la comarca està impressionada per un horribol accident. A Sourdeval, molt prop d'aquí, una barca d'excursionistes ha naufragat aquest matí. S'ha perdut un home. És horrible, estimada meua. Un home de vint-i-dós anys! Desseguida he pensat en les teves excursions per la muntanya. No exposis pas la teua vida, gateta estimada. Que fóra, jo, sense tú?...».

Unes consideracions sobre la mort el portaren al final de la quarta plana i al marge hi posà els petons, uns petons folls, petons tendres, com si'l cor li vesés damunt del paper.

DEL POM DE LES PRIMERENQUES

L'HORA BLAVA

*L'hora daurada fuig, vé l'hora blava
Que dolçament els ulls del dia acluca
I a l'espai vola el toc d'una campana.*

*És l'hora de l'engor i l'esperança:
El sol com trist aimant que enllà s'allunya
L'adeu fa amb dits de rajos color grana...*

*El cel besa'l cim de la muntanya
I l'ocellada aixeca una canturia
Boi celebrant aquella gran besada.*

*Encar de llum ens dona una abraçada
El crepuscle blavenc, i per les fulles,
Mormola el ventijol una pregaria.*

*Arrèu sento els sospirs de la vesprada,
I en mon cor, naix l'amor i la ventura:
La dona que jo estimo prop meu passa...*

I QUAN NATURA RIU, PLORA EL MEU COR

(SONET)

*Sento en l'arbreda, fresca la riallada,
Que de les fulles brolla als jocs del vent.
Sento l'aigua que cau de la cascada,
Desfent-se en mil esquitxos tot rient.*

*Enjogassada envia l'aucellada
Sos refilets de goig al sol ardent.
I juga satisfeta la mainada,
Omplint de crits i rialles l'aire ambient.*

*I esclafeixen bandant-se les roselles
I despeguen somrientes les poncelles
Els llavis, per besà als papallons d'or.*

*Prò trist, recordo'l riure de m'aimia
Que en joiosos esclats per mi floria....
I quan Natura riu, plora el meu cor.*

ANGEL STELA.